

[Socialministeren.]

veret, at den i Aalborg anvendte Fremgangsmaade med Ydelse af Paaskehjælp ikke har været i Overensstemmelse med Forsorgslovens Bestemmelser, saa følger heraf, at man ogsaa burde drage det Udvalg eller de Personer, som har Ansvaret for den anvendte Fremgangsmaade, personligt til Ansvar.

Altsaa, ikke alene saaledes, at Aalborg Kommune kom til at bære de økonomiske Følger af Udvalgets Handlinger, for det har jeg nemlig resolveret, men saaledes, at de, der har begaaet den formentlige Ulovlighed, personlig skulde svare til Beløbet. Men saaledes kan man ingenlunde slutte. Hvem turde for øvrigt være Minister, hvis man personlig skulde bære det økonomiske Ansvar for enhver Handling, for enhver Fortolkning, som en eller anden Domstol maaske senere maatte anse for stridende mod en eller anden Lovbestemmelse, hvor tvivlsom denne end maatte være, hvis med andre Ord den rent objektivt urigtige Handling paadrog det samme personlige Ansvar uanset Overtræderens subjektive Forhold: Forsæt, Uagtsomhed o. s. v.! Enhver Jurist vil vide, at saaledes kan man slet ikke slutte, og at en ulovmedholdelig Fortolkning er noget ganske andet end Misligheder. Der skal enten foreligge en ligefrem Forbrydelse i Henhold til Straffelovens Kap. 16 om Embedsforbrydelser eller ligefrem graverende Handlinger ved Administrationen, for at denne kan paadrage personlig Regres for Udøveren af Ansvaret. Men saa hidsig efter at tækkes det svigefulde „Aalborg Amtstidende“ er jeg sandelig heller ikke, at jeg skulde tilstræbe personlig Regres i et Tilfælde, hvor det endda var juridisk tvivlsomt, om der forelaa blot en objektiv, endsige en subjektiv og villet ulovlig Fortolkning.

Og der var altsaa netop blandt Socialministeriets egne Jurister Tvivl om, hvorvidt der overhovedet forelaa blot en objektivt set urigtig Lovfortolkning. For ikke at trætte Tingets ærede Medlemmer med hele den lange Skrivelse til Amtmanden i Aalborg skal jeg nøjes med at citere dels det Stykke, som netop viser, at der ikke var Tale om en almindelig, generel Bevilling af kollektiv Hjælp, saaledes som man fejlagtig har paastaet, thi dette vilde netop have gjort Fremgangsmaaden utvivlsomt ulovlig, dels Ministeriets Konklusion. Det hedder saaledes i Skrivelsen af 11. Juni:

„Af de herefter paa Socialministeriets Foranledning indhentede, senest i det sociale Udvalgs Skrivelse af 31. Maj 1934

indeholdte yderligere Oplysninger fremgaar imidlertid, at der ved Hjælpens Uddeling forelaa 1587 særskilte Ansøgninger om Ekstrahjælp og en kollektiv Ansøgning for 535 Personers Vedkommende, hvoraf dog forskellige Ansøgere tillige havde indgivet særskilt Ansøgning, at Socialudvalgets Formand paa Flertallets Vegne traf Afgørelse med Hensyn til Bevillingen i hvert enkelt Tilfælde, og at der i alle Tilfælde forelaa Oplysninger om de paagældendes Trang til Hjælp. Det er endvidere oplyst, at Ekstrahjælpen blev udbetalt med samme Takster som den foran omhandlede Julehjælp: 10 Kr. til ugifte og 12 Kr. til hvert Ægtepar foruden 1 Kr. for hvert hjemmeværende Barn under 15 Aar, samt at der var en Del understøttede Personer, der ikke fik tildeelt Ekstrahjælp, idet Antallet af understøttede paa det paagældende Tidspunkt var ca. 2 400, og der blev udbetalt Ekstrahjælp til i alt ca. 2 000 Personer, saaledes at ca. 400 Personer ikke modtog Ekstrahjælp.“

Her er altsaa ingenlunde Tale om en generel Uddeling af kollektiv Hjælp; alligevel fandt jeg af rent principielle Grunde, at Loven stillede strengere Krav for, at man kunde sige, at en Trangskonstatering, der jo ogsaa rummer en Konstatering af Trangens Omfang i det enkelte Tilfælde, i hvert enkelt Tilfælde var sket Fyldest. Og jeg resolverede derfor følgende:

„Det er efter Forsorgsloven et Princip, at Kommnehjælp og Fattighjælp skal fastsættes efter et Skøn over Trangen i hvert enkelt Tilfælde, og at Trangen skal afhjælpes med et Beløb, der efter det foretagne Skøn er afpasset efter den tilstedeværende Trang. Om end det er Ministeriet bekendt, at der for at lette Administrationen i adskillige Kommuner er vedtaget skematiske Regler og vejledende Takster for Ydelse af Understøttelser, maa Ministeriet mene, at det er uforeneligt med Forsorgsloven generelt at yde Hjælp eller Tillægshjælp, hvis Størrelse paa Forhaand er fastsat til bestemte Beløb; og det bemærkes herved, at selv den Omstændighed, at en Kommunalbestyrelse med kvalificeret Majoritet vilde vedtage, at der generelt skulde ydes Tillægshjælp i den omhandlede Form, ikke vilde bringe Forholdet ind under Lovens Rammer. Som Følge heraf maa Ministeriet holde for, at den i det foreliggende Tilfælde anvendte Fremgangsmaade med Hensyn til Ydelse af Ekstrahjælp ikke har været i Overensstemmelse med Forsorgslovens Bestem-